

fremsættelsestalen de to betænkninger m. v. om promillegrænser, og spørgsmålet blev derefter behandlet i folketinget i forbindelse med lovforslaget.

6) I *folketingsudvalgets betænkning* af 26. maj 1971 opnåedes kun enighed om at gennemføre den af straffelovrådet foreslåede „normalisering“ af straffene for spirituskørsel (navnlig bøde ved lavere promiller, og som mindste frihedsstraf 14 dages hæfte mod tidligere 20 dages hæfte).

9 medlemmer af udvalget kunne ikke gå ind for promillegrænser, 5 medlemmer foreslog en grænse på 0,8 (og iøvrigt stort set samme regler som straffelovrådet) og 3 medlemmer foreslog en grænse på 0,5 promille.

Folketinget forkastede forslaget om 0,5 promille med 130 stemmer mod 13 (5 undlod) og forslaget om en grænse på 0,8 med 123 stemmer mod 36 (navneopråb).

C. Udlandet.

Den europæiske transportministerkonference (CEMT) vedtog i 1967 en opfordring til medlemslandene om at gennemføre en promillegrænse på 0,8. Udviklingen i medlemslandene er i årene både før og efter denne resolution klart gået i retning af en stigende anvendelse af promillegrænser.

Der findes nu lovfæstede promillegrænser i hvert fald i følgende lande:

Grækenland:	0,5
Holland:	0,5
Norge:	0,5
Island:	0,5 og 1,2
Sverige:	0,5 og 1,5
Belgien:	0,8
England:	0,8
Vesttyskland:	0,8
Østrig:	0,8
Frankrig:	0,8 og 1,2
Luxembourg:	0,8 og 1,2
Jugoslavien:	1,5
Irland:	125 milligram alkohol pr. 100 milliliter blod indtil 3 timer efter tilbageholdelsen.

Der er i Finland fremsat lovforslag om indførelse af grænser på 0,5 og 1,5.

Oplysningerne om reglerne i Jugoslavien og Irland stammer fra 1971. De øvrige oplysninger er ført à jour til 1975-76.

Promillegrænser er i de sidste 5 år indført Hoi lland, Luxembourg, Vesttyskland, Bel-

gien (dog tidligere grænse på 1,5) og Grækenland (dog tidligere grænse på 0,8).

Der synes ingen steder i udlandet at være fremdraget uheldige erfaringer med promillereglerne.

Det er kun i Norge, overtrædelse af promillereglen medfører frihedsstraf, og dette er i 1975 af et udvalg foreslået ændret, således at der mellem 0,5 og 1,2 promille i stedet normalt skal anvendes en følelig bødestraf.

I alle andre lande anvender man så vidt vides kun bødestraf i den lavere del af det kriminaliserede område.

D. Argumentation.

For en fast promillegrænse:

Præventive grunde taler for en vis skærpeelse af den gældende regel, hvilket formentlig kun kan ske ved at indføre en promillegrænse på 0,8 eller derunder.

En grænse på 0,8 (med måleusikkerhedstillæg gennemsnitlig 0,9) promille vil først og fremmest være udtryk for et krav om, at bilister skal *holde sig på den sikre side*, men vil ikke indebære nogen større udvidelse af det straffbare område.

Regler, der hviler på en generel farebetragtning, er *ikke noget særsyn inden for færdselslovgivningen*. Det er inden for denne lovgivning velkendt, at man på områder med et tilstrækkeligt erfaringsgrundlag supplerer en konkret vurdering af generelle grænser. Som eksempel kan nævnes generelle og lokale hastighedsgrænser (supplerer reglen om afpasning af hastigheden efter forholdene), fuldt optrukne midterlinier (et „mål“ for de almindelige krav om tilstrækkeligt udsyn) og reglen om 1 mm slidbanemønster på dæk (supplerer den almindelige regel om, at dækkene skal være i sikker stand).

En promillegrænse på 0,5 eller 0,8 adskiller sig principielt ikke fra disse andre grænser. De eventuelle retssikkerhedsmæssige betæneligheder melder sig først, når der bliver tale om at lade overtrædelse af en lav promillegrænse medføre væsentlig strengere sanktioner end bøde (ubetinget frihedsstraf og frakendelse). Straffelovrådet foreslog formentlig navnlig derfor, at førerretsfrakendelse ved indførelse af en promillegrænse på 0,8 blev gjort fakultativ ved de laveste promiller.